

Sygn. akt V KO 80/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 18 listopada 2019 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 27 sierpnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek P.W. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K (...).

Jako podstawę nadzwyczajnego środka zaskarżenia wskazał on przepisy art. 540 § 1 k.p.k. pkt 1 i 2 a i b i art. 540 § 3 k.p.k. Zdaniem wnioskodawcy „Sądy obu instancji dopuściły się rażącego naruszenia prawa nie wyjaśniając szeregu wątpliwości i okoliczności też takich, które przemawiały” na jego korzyść. Przywołał tu przydanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka A.K. w części pozwalającej

na przypisanie mu winy oraz fakt, że wprawdzie dopuścił się pobicia P.S., ale w innym dniu niż przypisany mu dzień zabójstwa pokrzywdzonego.

Z tych względów – jak wywiódł - postępowanie powinno być wznowione, a wszystkie wątpliwości wyjaśnione na jego korzyść.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. art. 545 § 3 k.p.k.- dodanego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) - sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Zgodnie z tym unormowaniem sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Jednakże wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15).

Lektura złożonego przez P.W. wniosku (zwłaszcza wskazywanych przez niego „nowych dowodów” jako podstaw żądania wznowienia postępowania) prowadzi do wniosku, że zasadne jest przekonanie o oczywistej bezzasadności przedmiotowego wniosku. Skarżący nie powołał się bowiem na takie dowody lub fakty, o których stanowi art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., lecz jedynie ponownie odwołał się do tych, które były badane w postępowaniu co do istoty, a więc do znanych dowodów, wskazując na potrzebę ponownej ich weryfikacji. Nie można też przytoczonej przez skazanego argumentacji dotyczącej tych sygnalizowanych we wniosku (rzekomych) uchybień, którymi miało być dotknięte prowadzone przeciwko niemu postępowanie, rozważać w kategoriach pozwalających w sposób uprawniony stwierdzić zaistnienie sytuacji procesowej, o której stanowią przepisy art. 540 k.p.k.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wniosku skazanego pozostaje też fakt, iż wcześniejsze wnioski i sygnalizacje skazanego domagające się wznowienia postępowania w jego sprawie formułowały podobne, a niekiedy

nawet tożsame, zarzuty i zostały przez Sąd Najwyższy ocenione (por. np. postanowienie z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt V KO 6/17).

Jest więc oczywiste, iż ponawiane przez skazanego we wniosku „dowody i fakty”, nie spełniają żadnych wymogów stawianych w przepisach regulujących instytucję wznowienia postępowania karnego.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

as